

ANTONI SERRA

**DARRER LLIBRE
D'IMPERTINÈNCIES**

(Onze narracions indignes i una novel·la curta intimista)



EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

2015

Preàmbul

Havent entrat en aquest nou mil·lenni dels absurds, ja no sé si té sentit o no en té el fet –del qual he viscut emocionalment tota la vida– d’escriure.

Amb el nou –i a mi em sembla més vell que qualsevol dels d’abans de Jesucrist– mil·lenni s’ha acabat d’imposar, ara més que mai, la moda nord-americana en literatura: les novel·les, els poemes, les narracions, les obres de teatre són idèntics a les hamburgueses de qualsevol MacDonal’s o al pollastre fregit de Kentucky o també, perquè així és d’agraït el Nostre Senyor Imperial, a la pizza amb una vaca capolada sobre dos dits de pasta immenjable. És Amèrica. I qui no vol fer l’Amèrica? No ho dubtin, els escriptors catalans –no tots, bé és cert, però sí una majoria– volen ser americans, perdó: havia de dir nord-americans. Els nostres productes intel·lectuals han deixat de tenir l’espontaneïtat mediterrània per a convertir-se, *quoniam fortitudo mea, et refugium meum es tu*, en un producte del poal de fems en forma de llauna de Coca-Cola.

Per això, i no per altra raó, no sé si avui té sentit escriure. Fa temps que vaig renunciar a ser escriptor –des que aquests, els escriptors, es varen fer professionals de l’hagiografia i del *llepaculisme*– i vaig decidir, seguint les petjades intel·lectuals de Samuel Beckett, convertir-me en un «treballador de la paraula». I sense més ambicions que les de la llibertat, la independència i el rigor irreverent.

Crec que amb això en tenim prou per a sobreviure dins la convencional, conservadora, ressentida i benpensant societat literària creada pels comissaris culturals de la modernitat, malgrat que hàgim de córrer el risc que ens marginin, ens silenciïn i, fins i tot, si tenen la més petita oportunitat (com feien els sicaris de Falange durant el franquisme), ens eliminin sense gaire manies.

A pesar del pessimisme (creatiu, això sí) que he manifestat, aquí teniu aquest llibre que vaig anar redactant en els darrers anys, des del 1999 fins en aquests moments, però que, a diferència dels meus altres volums de contes –set, des d'aquell primer ja oblidat d'*Entrada de fosca* fins al darrer i pel qual tenc una especial dèria, *Narracions de vida i mort*–, està concebut com una obra específica, mentre que els altres eren o són el resultat –ja que Déu i els comissaris no han aconseguit fins ara fer-los fonedissos del tot– de la redacció de les diferents novel·les que he escrit al llarg de la meua vida. Eren narracions, contes, experiments i experiències que anaven sorgint a mesura que la redacció del text novel·lístic se'm feia difícil, complicant-se fins al punt que es presentaven dificultats no previsibles; aleshores intentava la solució a través de la redacció improvisada d'una narració que em servia d'experiment. Però aquest llibre que ara teniu a les mans, i per això el títol *Darrer llibre d'impertinències*, no està vinculat amb cap novel·la i probablement serà, com s'anuncia en el títol, el meu darrer llibre de creació literària. Perquè som vell, perquè estic cansat, perquè –com deia Brandys– és l'època del silenci per a la literatura de creació.

És un llibre –darrer, no ho oblideu– allunyat voluntàriament del *best-seller*, de l'oportunisme literari i, més encara, dels grimpadors professionals.

I és un llibre –darrer, torn a repetir– que va néixer per pura necessitat d'escriure des de la independència i sense sotmetre'm a cap criteri d'acatament i de subordinació. Em repugnen tots els colonialismes, i molt més els culturals.

I perdonin vostès, si els he ofès: però estic més prop de Valle-Inclán i Cortázar, de Salvat-Papasseit i Pere Quart que no dels *moderns* –de modernitat, lògicament– Corín Tellado i Sautier Casaseca o dels Pere Gimferrer i Lluís Racionero.

Em poden creure, la vida és avorrida si no hi posen una sardina coent –que és l'equivalent de la rebellia.

A. S.